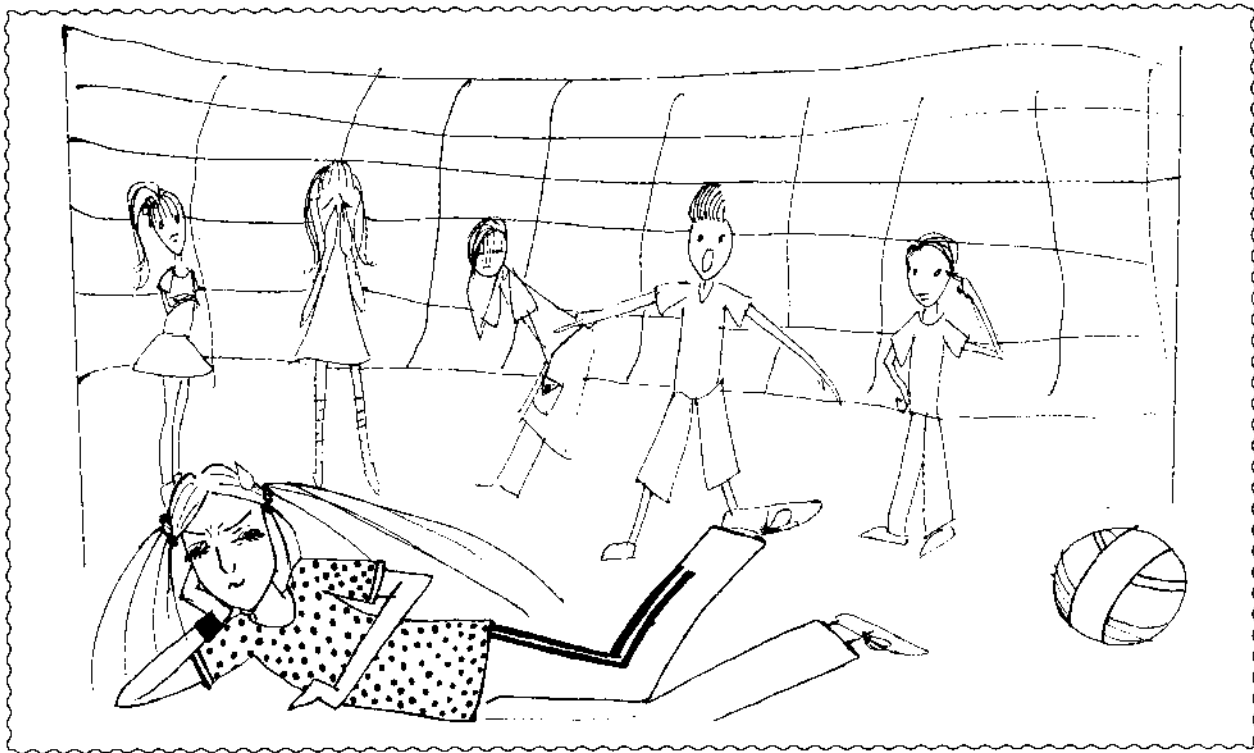

*** Розділ 1. ***

Я дивилась на волейбольну сітку. Ну, і що з того, що я не вмію грати у волейбол і баскетбол? Не вмію я віджиматися і підтягуватись на тому турніку, і що мені? Бігати швидко не вмію, але якось переживу! Моя майбутня професія не буде пов'язана зі спортом.

Неа, ви тільки не подумайте, що я суперлінива і нічого не вмію. Я люблю спорт. Наприклад, у шість років я вчилась робити сальто. Не питаєте, як вичитали мене батьки, коли дізнались про мої спроби стати «відомим акробатом». Гарзд, розкажу. Це було приблизно так: «ЯКТИМОГЛАТОБІСКРУТИТИЦІЮ – ЗАХОТИЛОСЬШОБТАКОГОБІЛЬШЕНЕБУЛОТИЖДЕНЬБЕЗТЕЛЕВІЗОРА!»

Не дуже страшне покарання, я й так не дивлюсь телевізор. В сім років я навчилась сидіти на шпагаті. У вісім років я стала «силачем» і тягала гантелі (про шпагат я забула). А от в дев'ять років я каталась на гойдалці і слухала крики моїх подружок. В десять років я купила навушники, бо крики стали нестерпними. Минуле літо було класним – ми лазили по деревах, наминали вишеньки, розповідали страшилки, влаштовували пікніки, плавали в озері і тікали від розлючених сусідів (ми невинні, ті сусіди завжди сердиті). Треба сказати, що на канікули я їду до своїх дідуся й бабусі, тож від однокласників можна відпо-

чити. Ай, дуже мені ті тумани здалися ще й на вихідних! Тож за літо я набираю позитиву стільки, що потім цілий шкільний рік за ним плачу.

ГУП! З моїх мрій мене витягнув удар м'ячем по голові. «Чо ти не ловиш, ми через тебе програємо!» – кричали хлопці. Дівчата почали сюсюкати-путька-ти: «Ти жива? Здорова? Ой-ой-ой! Голова не болить?» Якись старшокласники почали сміятись. **ГИ-ГИ-ГИ**, дуже смішно, дитину гепнуло м'ячем по голові, обрегочешся!

Ті старшокласники якись тупі, **ЧЕСНО!** Вам так не здається? Ні? Якщо не здається, то я вам поясню. Період старшокласництва називається **«ПЕРШЕ-ГОВОРЮПОТІМДУМАЮ»**. Щоб здаватися крутими, вони матюкаються після кожного слова. Деколи таке скажуть, що й самі не розберуть. І взагалі дивні вони. Добре, що потім всі виліковуються від перехідного періоду. Перехідний період – це така хвороба, яка лікується часом, одним словом, її треба перехворіти. Хворі на перехідний період називаються підлітками. Головна ознака – дурниці в голові, які вилазять з усіх сторін. Через ці дурниці з'являються постраждалі – жертви обзивалок. Після того, як мої однокласники збудували гірку з парт, стільці перетворили в «Жигулі» (старе, але їде), вчительське крісло на коліщатках посвятили у розкішну «Феррарі», а пересуваються виключно рачки, я подумую, що деякі з них заразились перехідним періодом.

Я показала їм язика (ігнорувати підлітків тяжко, але в принципі можна). Не люблю, коли мене критикують.

О, СПРАВДІ, ВОНА НЕ ЛЮБИТЬ, КОЛИ ЇЇ КРИТИКУЮТЬ! ЦЕ Ж НАДПРИРОДНЕ ЯВИЩЕ – НЕ ЛЮБИТИ КРИТИКУ! Я знаю, ніхто не любить критику. Але вислухайте мене. Коли хтось із хлопців промахнеться в грі – нічого, братан, якось виплутаємось, а коли я щось зроблю не так – **НОГИ ДЕРЕВ'ЯНІ, РУКИ З ЖО...** Ви зрозуміли.

Добре, добре, граю. Нічого цікавого. М'яч летить до нас. Хтось підстрибує і відбиває. М'яч летить в іншу сторону. Хтось-там-ше відбиває. М'яч летить до нас. І так весь час, поки в когось м'яч не вислизне з рук. Тоді інша команда горлає **«УР-Р-Р-Р-А-А-А-А-А-А-А-А-А-А-А-А-А-А-А-А-А-А-А»**, і гра продовжується. **ЦІКАВО**, правда?

Ось м'яч летить до мене, я біжу, як скажена блоха, гепаю і... **А ТОЛКУ З ТОГО?** Той злощасний шмат гуми летить собі далі, його ніхто не ловить, він падає. Ми програли. Хто винен? Звісно, я. Дійсно, чому я, зі своєю ногою, яка болить від удару, не поповзла, аби не дати м'ячу торкнутись землі, поки «царі» і «цариці» гав ловили? Давайте, шпетіть мене! Не страшно, я переживу!

Ух, я би зараз махнула рукою – вони б свої кістки не позбирали (ха-ха, поки я не піду на карате це просто пусті погрози).

ВІДАЙТЕ МЕНІ МОЇ КАНІКУЛИ!

*** Розділ 2. ***

Марина Василівна зайшла в клас. Здається, тільки я її помітила. Всі інші й далі волали. Вчителька осудливо глянула на дітей і приготувалась говорити.

Так-так, зараз почнеться: «Як вам не соромно, вчитель в класі, закрийте роти, починаю опитувати, Андрію, розкажи нам про хламідомонаду, як не вивчив, то 2 в журнал, Софіє, те саме питання, Володю, не підказуй, Назар дай щоденник на зауваження, а голову ти не забудь?» і так далі.

– Я вже зайшла в кабінет, – нагадала Марина Василівна. – Приготуйтеся до уроку і станьте біля парт.

Ми понуро встали.

– Доброго дня, діти!

– До-о-о-обри-ий де-е-е-е-ень, – загуділо у відповідь.

Отак занудно все починається.

– Починаємо опитування, – мовила вчителька.

ДОУ! Як мені це набридло! Не щоби почати урок так: «Викиньте ви ті конспекти! Граємо в гру «Хто швидше добіжить до дому»! Приз – 12 балів з біології і тиждень канікул!» Я би виборола цей приз.

Я вам казала, начебто повільно бігаю. Ремарка: на фізкультурі 30 м за 6,5 секунд – I did my best; зі школи до дому – 100 км/год.

– Хто бажає відповідати? – запитала біологічка. – Ніхто? Зараз виберу я.

Знаєте, у вчителів є така звичка – питати за числом, місяцем і роком. Наприклад: 05.02.2015. Опитують 5-го, 2-го, і... ні, не 2015-го учня, а просто 15-го за списком в журналі.

– Сьогодні у нас 23.03.2015.

Значить, скоро канікули.

– Відповідає.....

О, так, ця моторозна пауза!

–

Думаю, я поставила досить крапок, щоб дати вам зрозуміти, як ми жахливо почувалися в очікуванні вироку.

– Так ось, відповідає Олег!

Олег встав:

– Я не вивчив конспект.

– Сідай, два. Софіє, пробуй ти!

– Мене не було і я не знала, що треба було вивчити.

– Романе, що таке спора?

– Я не знаю.

– Дай щоденник! Не готовий до уроку!

Ми не дурні, але бувають дні, коли ніхто нічого не вивчив.

– Ладо, перекажи нам минулу тему, бо так, як ви вчитеся, то всюди будуть двійки.

Двічі **ДОУ!** Ну, то виставіть двійки тим свинтусам, які на перервах хваляться, що вони нічого не вчили, а на контрольних шукають наївного, який дав би їм списати! А якщо не дають списати, то будуть обзивати жлобинами! Обзивання – своєрідна **МАНІПУЛЯЦІЯ**, бо хто хоче, щоб його вважали жадібним? В результаті хитрюги мають звідки переписати, а «жлобина» більше не жадібний.

А чому я маю відповідати? Хто сказав, що я хочу чужі двійки виправляти? Купа народу, не соромтеся, питайте на здоров'я! Мало того, звідки всі знають, що я готова? В будь-якому випадку вийде дурня, бо я так само люблю біологію, як решта.

Звичайно, я встала і переказала тему. Ніби в мене був вибір?!

